

Легенда за мартеницата

Към края на своя живот владетелят на прабългарите хан Кубрат повикал петте си сина и им заръчал да не се разделят, да бъдат винаги заедно, за да не могат врагове да ги нападнат и поробят.

Минало се време, ханът починал. Тогава хазарите нападнали прабългарите и пленили дъщерята на Кубрат – Хуба. Предводителят на хуните Хан Ашина предложил на синовете да го признаят за техен владетел. Само така щял да освободи сестра им и да им остави земите. Ханските синове били поставени пред трудно изпитание.

Най-големият син Баян признал хазарското владичество и останал при пленената си сестра. Другите не спазили заръката на стария хан и тръгнали да търсят свободна земя за своите племена. Единият от братята се отправил на север, а другите Аспарух, Кубер и Алцек потеглили на юг. Преди да се разделят, братята тайно се уговорили с Хуба и Баян да останат при хан Ашина докато намерят свободна земя. След това Аспарух щял да им изпрати птица вързана със златна нишка на крачето, която ще бъде знак да избягат. След това братята потеглили и оставили пленената девойка и Баян в ръцете на злия Ашина.

Не след дълго при Хуба долетял гълъб, който имал златен конец на крачето. Както се били разбрали Хуба и Баян избягали от лошия хан и достигнали водите на Дунав. Не знаели какво да направят. Само птицата можела да им покаже пътя, а те не знаели как да преминат на другия бряг. Баян взел бял конец, който Хуба вързала на крачето на гълъба. Пуснали птицата да полети, но в този момент се появили преследвачи от хунското племе, които започнали да ги обстрелват. Баян бил ранен от стрела и началото на конца, който държал, почервенял от кръвта му. В този момент на другия бряг на реката се появил Аспарух с неговите войници. Хуните като го видели побягнали.

Аспарух помогнал на Хуба и Баян да минат реката и ги отвел при своите войници. Взел конца от Баян и белия му край завързал с червения. Закичил всеки един от своите войни с късче от този свещен конец. След това Аспарух застанал пред войската и признал, че той и неговите братя не са се вслушали в съвета на баща си и така са заплатили с кръвта си своето разединение. Заръчал червено-белият конец никога да не се разкъсва, защото тази окървавена нишка завинаги ще свързва българите. Оттогава на първи март всички българи се окичват с червено-бели мартенички, носещи им здраве, радост и успех.